

Kázání: 160. Vyprávění must go on!

Kázání

Vyprávění must go on!

1. čtení: Genesis 2, 15 - 17; 3, 1 - 7

15 Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.

16 A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst.

17 Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“

1 Nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“

2 Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme.

3 Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.““

4 Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti.

5 Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

6 Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.

7 Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou naří. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.

2. čtení: Římanům 5, 12 – 19

12 Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.

13 Hřích byl ve světě už před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon.

14 Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít.

15 S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrnula mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu.

16 A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění.

17 Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista.

18 A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život.

19 Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými.

Sestry a bratři, před několika lety vyšla v Británii kniha tamějšího historika Toma Hollanda s názvem „Dominium, aneb jak křesťanská revoluce přetvořila svět.“ Sám se sice za křesťana nepovažuje, ale to mu nebrání, aby přesvědčivě dokázal, že my všichni, kteří jsme součástí Západu, ať už se hlásíme k nějaké církvi nebo ne, máme křesťanství tak nějak pod kůží.

Jak se to pozná? Celkem snadno. Třeba podle obecného povědomí, že jsou si všichni lidé rovni, že slabším se má pomáhat, že se má říkat pravda i mocným, bez ohledu na to, zda se jim to líbí nebo ne,

že obětovat se za druhé lidi má hluboký smysl, že svoboda je lidským právem.

Nám už to tak nepřipadá, protože to všechno máme pod zmíněnou kůží, ale v dějinách lidstva je takové smýšlení vlastně anomálie, něco jako revoluce.

Prakticky vždycky a všude se totiž lidé kastovali, vždycky a všude si ti silnější a mocnější mohli s těmi slabšími dělat, co chtěli. S nástupem křesťanství se nezpochybnitelné pořádky začnou drolit a po dvou tisíci letech už lidská práva nebo rovnost všech zpochybňují jen nenapravitelně sebestřední sobci, kterým vyhovují předsudky, lži a nenávisť.

Nutno dodat, že křesťanské hodnoty v průběhu posledního století pozitivně ovlivnily prakticky celý svět, i ten nekřesťanský.

Vlastně je to velký úspěch a ani moc nepřeháním, když řeknu, že díky křesťanskému dědictví žijeme v nejlepším možném světě, ve světě, o kterém se předchozím generacím ani nesnilo.

Pro příklad, jak by se žilo bez tohoto dědictví, nemusíme chodit daleko do minulosti. Hitler nebo Putin představují všechno jiné, jen ne hodnoty jako jsou rovnost všech lidí nebo respekt k menším a slabším.

Při jedné diskusi nad jeho knihou dostal Tom Holland otázku, co mají církve vlastně v dnešní době dělat, když velkou část agendy lidských práv a sociální solidarity už dávno převzaly státní instituce a neziskové organizace.

Holland na to odpověděl stručně a jasně. Křesťané musí i nadále vyprávět ony biblické příběhy, které změnily svět. Nikdo jiný to za ně neudělá. Pokud si je jako lidstvo přestaneme vyprávět, hrozí, že se vrátíme do světa, kde vítězí zvůle, kde silní a mocní mohou všechno a ostatní nemohou nic, do světa, kde se neberou ohledy a o nějakých právech či solidaritě si mohou lidé nechat jen zdát.

Myslím, že právě tohle jsme my křesťané v našem sekulárním Česku potřebovali slyšet. Zvláště cenné je to právě od někoho, kdo sám není církevníkem a nesnaží se tak jenom obhájit vlastní existenci.

Křesťanskou víru máme tady na Západě všichni tak nějak pod kůží, ať už si to přiznáme nebo ne. Teď jde hlavně o to nepřestat si z Bible vyprávět. Pokud bychom přestali, najdou se tací, kteří začnou vyprávět příběhy docela jiné, příběhy zapšklé nesnášenlivosti a sebestředné povýšenosti, příběhy, co vedou rovnou do pekel.

Dnešní neděle je, sestry a bratři, pro takové vyprávění jako stvořená. Začalo předvelikonoční postní období a máme tak možnost lépe se soustředit na příběh, který tvoří samotnou kostru křesťanské víry.

Příběh o tom, jak se všemohoucí Bůh ponížil, stal se v postavě Ježíše z Nazareta člověkem a vzal na sebe úděl všech, kdo pláčou a strádají v nepokojích, kdo musí být ticho a nikdy nepoznali milosrdenství, kdo jsou pronásledováni a kterým se vyhýbá spravedlnost.

Příběh o tom, jak se mocnosti temnoty shodli na tom, že tenhle bohočlověk pro ně představuje zásadní ohrožení a tak Ježíše raději co nejrychleji nechali popraviti.

Příběh o tom, jak Bůh Ježíše vzkřísil a jmenoval ho králem nad všemi králi, co jich jen na světě je.

Příběh, který převrátil všechna dosavadní pravidla. Hotová revoluce. Od té doby je jasné, že všichni chudí, plačící, tiší, hladovějící, všichni, kterým je upírán pokoj a kteří jsou vystaveni nespravedlnosti, mají zastání. Bůh je na jejich straně.

Nebyl to ale pouze náš lidský úděl, který vzal Ježíš na sebe. Vzal na sebe také náš hřích. Apoštol Pavel se o tom rozepsal v listu do Říma. Trochu nám možná uniká, co chce sdělit, protože se otázku provinění a milosti snaží vysvětlit právníckou hantýrkou.

Nejspíš netušil, že jeho dopis budou číst nejen v právu zběhlí obyvatelé hlavního města Římské říše, ale i my tady v obyčejném Ústeckém kraji.

Stručně shrnuto nám chce Pavel sdělit, že jsme na tom všichni lidé stejně jako ten první člověk Adam. Prostě když na to přijde, naletíme kdejakému zlu, třeba i slizkému hadu, který nám namluví, jak jsme dobří, jak máme na víc, a hned na to nám poradí ať se na všechny a na všechno vykašleme a staráme se jen o sebe.

Sebestředné sobectví je Hřichem s velkým H, který se zmocnil kdysi Adama a už ho, a také nás, jeho potomky, nikdy nepustil. Drží se nás jako klíště, potvora! Nutno dodat, že u některých lidí saje víc, u některých méně. Ale nemysleme si, přísátý je úplně ke každému, dokonce i k těm dříve zmíněným chudým a všelijak znevýhodněným, kteří mají jinak tam nahoře velké zastání.

Bůh našťestí nemá zájem jen o dokonalé a svaté lidi – pokud by to tak bylo, dávno by nás i s našimi nenasytnými klíšťaty nechal plavat. Ostatně, nikdo není dokonalý. Má tenhle svět nekonečně rád se vším, co na něm je, včetně nás lidí, a to i když si to nezasloužíme. Jedině tak si můžeme vysvětlit, že se Boží Syn stal člověkem a vzal na sebe náš úděl i náš Hřích.

Apoštol Pavel tenhle Boží nečekaný postoj nazývá po právníku milostí. Na pomyslném Božím soudu bylo jednou provždy rozhodnuto, že se lidem odpouští. Nyní jde jenom o to, zda si všichni obsílku vyzvednou a vezmou soudní rozhodnutí na vědomí.

Je to tak trochu jako s dluhy. Když jsou někomu v rámci milostivého léta odpuštěny všechny poplatky a penále, když je někdo konečně oddlužený, měl by to vzít na vědomí a také se snažit, aby příště do nějakých dluhů nespádl znovu.

S tímhle příběhem, sestry a bratři, první křesťané vyrazili do tehdejšího s dneškem nesrovnatelně surovějšího světa.

Na rozdíl od pohanů, kteří měli za to, že s během světa se nedá nic dělat, že společenské poměry jsou neměnné, hlásali křesťané pravý opak: Svět čeká velká proměna, kdy první budou poslední a poslední první, kdy ti, kdo pláčou, budou potěšeni! Svět čeká velká proměna, kdy se lidé společně a bez kastovních rozdílů vrátí k původnímu úkolu být Božími obrazy, k úkolu zrcadlit jeho spravedlnost a milosrdenství.

A co víc – hlásali první křesťané – velká proměna už začala! Nejvyšší nám všem udělil milost, škrtnul naše dluhy, je na každém, jestli to vezme na vědomí a otevře se věčnému životu – dnes by se řeklo „je na každém jestli začne žít trvale udržitelně“. Prostě tak, aby určujícím hybatelem dějin nebyly sobectví, nenávist a lež nýbrž jejich pravé opaky. Možné to je. A v leccems už se náš svět novým nadějnějším směrem opravdu posunul.

Samozřejmě, bylo by iluzí myslet si, že když si všichni vyhrneme rukávy, bude brzy nebe na zemi. Tak jednoduché to není. Zlé síly dělají, co mohou, aby nám udělaly ze světa peklo.

Nepodlehnout jejich vábení, nepodlehnout Hřichu s velkým H, který nám, stejně jako kdysi Adamovi, chce namluvit, že nejlepší je se na všechno vykašlat a starat se jen sám o sebe, bývá docela fuška.

Biblický příběh o Bohu, který se stal jedním z nás a vzal na sebe náš úděl i náš Hřích, nabízí řešení. Ostatně vyprávíme si ho už 2000 let a je nade vše pochybnost zřejmé, že funguje. Nechme se jím,

sestry a bratři, inspirovat i nadále.

PeČ

SPCH 26. 2. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)